

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **E. Z.**
bytem P. v. 360/4, X O.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

**žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2018, č. j. X, ze dne 28. 6. 2018, č. j. X
a ze dne 6. 8. 2018, č. j. X, ve věci příspěvku na bydlení**

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) ze dne 15. 5. 2018, č. j. X, o nepřiznání příspěvku na bydlení ode dne 1. 1. 2018, rozhodnutí úřadu práce ze dne 27. 6. 2018, č. j. X, o nepřiznání příspěvku na bydlení ode dne 1. 4. 2018 a rozhodnutí úřadu práce ze dne 15. 5. 2018, č. j. X, o nepřiznání příspěvku na bydlení ode dne 1. 7. 2017.
2. Důvodem pro zamítnutí žádostí o dávku státní sociální podpory - příspěvku na bydlení byla skutečnost, že **byť žalobkyně nebyl zkolaudován jako byt**, což je podmínkou § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí úřadu práce (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“).
3. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že doložila všechny požadované doklady. Pokud jde o kolaudační rozhodnutí, stavební úřad jí sdělil, že v archivu se nenacházejí doklady

o kolaudaci předmětného bytu. Žalobkyně doložila, že tento byt užívali její rodiče a následně jí byl přidělen rozhodnutím bývalého Městského úřadu v Olomouci. Tyto doklady předložila stejně jako evidenční listy, které prokazují výměru jednotlivých místností a jejich vybavení. Žalobkyně dále předložila fotodokumentaci, ale správní orgány se s těmito skutečnostmi náležitě nevypořádaly a nevzaly je na vědomí. K důkazu žalobkyně navrhla doklady, které jsou obsahem správního spisu.

4. Dům, ve kterém žalobkyně bydlí, byl postaven v roce 1892. V této době právní řád neznal pojem kolaudace, a proto takový doklad existovat nemůže. Není sporu o tom, že v domě se nacházejí bytové jednotky, které od doby, kdy byl dům postaven, jsou užívány jako byty. Svědčí o tom i to, že s tímto domem následně hospodařil československý stát – Podnik bytového hospodářství města Olomouce a existují doklady, že s těmito prostorami jako s bytem bylo nakládáno po celou dobu. Byt byl prikazován k bydlení a byly sepisovány veškeré podklady k užívání bytu nájemníky. Žalobkyně byt užívá od roku 1972, předtím ho užívala jako dcera rodičů, kterým svědčilo právo užívání bytu. Do bytu jsou připojena média, plyn, elektřina, voda, kanalizace a nikdo nemá sebemenší pochyby o tom, že se jedná o byt. V nedávné době požádala o příspěvek na bydlení jiná nájemnice v domě a příspěvek na bydlení jí byl přiznán. Podle žalobkyně nemůže úřad práce požadovat kolaudaci, a to s ohledem na dobu, kdy byl dům postaven a dokončen. Stanovisko stavebního úřadu by mohlo být vyžadováno, pokud by byly pochybnosti o tom, zda soubor místností, které žalobkyně užívala, jsou stavebně technickým uspořádáním a vybavením bytem či nikoliv. Správní orgány se nevypořádaly s odvolacími námitkami. Žalobkyně navrhovala šetření na místě samém, správní orgány návrhu nevyhověly.
5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že dávky, včetně příspěvku na bydlení, stát poskytuje jako sociální pomoc pro zákonem vymezené skupiny osob, v zákonem stanovených sociálních situacích, u příspěvku na bydlení v závislosti na výši příjmu a výši nákladů na bydlení, v souladu s právy garantovanými v čl. 30 Listiny základních práv a svobod.
6. Jako jednu z podmínek vzniku nároku na uvedenou dávku zákon stanoví, že žadatel o dávku užívá byt, kdy bytem se pro účely státní sociální podpory rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebnětechnickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona, neboť jsou zkolaudovány jako byt.
7. Žalovaný nezpochybnil, že žalobkyně k žádostem doložila doklady určené jako náležitosti žádosti podle § 68 zákona o státní sociální podpoře. To však nijak nezprostilo úřad práce povinnosti zkoumat, zda předmětem nájmu je prostor definovaný zákonem o státní sociální podpoře jako byt. Žalovaný přitom nijak nerozporoval, že prostory obývané žalobkyní mohou být předmětem nájmu, může je trvale užívat a je povinna za ně hradit náklady sjednané s pronajímatelem a může zde být hlášena k trvalému pobytu.
8. Faktický stav věci však nic nemění na skutečnosti, že po právu nebyla prokázána podmínka § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, tedy že pro účely státní sociální podpory, a právě pro ni, jde o byt. Zkoumat, zda se jedná o byt pro účely státní sociální podpory před datem 1. 7. 2017, nebylo v pravomoci úřadu práce. Před tímto datem totiž nebyla uplatněna žádost o dávku a neprobíhalo řízení, v rámci kterého by k takovému zkoumání mohlo dojít.

9. Žalovaný nesdílel názor žalobkyně, že snad jde ze strany žalovaného o formalismus a že bylo nesmyslné žádat o kolaudační rozhodnutí, když u staveb v dřívější době kolaudace neprobíhaly. Podmínka pro určení, zda pro účely státní sociální podpory jde o byt, je jednou z podmínek stanovených pro posouzení nároku na dávku. Žalovaný připustil, že není v silách samotné žalobkyně prokázat, že se o byt jedná.
10. Proto správní orgány vyzvaly k prokázání uvedené skutečnosti vlastníka bytu. Ten však rovněž neposkytl relevantní důkazy k prokázání požadované skutečnosti. Existence bytu ve smyslu státní sociální podpory nebyla prokázána ani příslušným stavebním úřadem. A právě existence či neexistence bytu v intencích zákona o státní sociální podpoře je zásadním důvodem pro rozhodnutí ve věci. K prokázání existence bytu podle zákona o státní sociální podpoře neslouží pouze kolaudační rozhodnutí. Příslušným orgánem k potvrzení, že se jedná o byt, je stavební úřad. Žalovaný proto nemohl přihlídnout k ostatním námitkám žalobkyně a k navrhovaným důkazům tak, aby mohl její žádosti o příspěvek na bydlení vyhovět. Důvody pro svůj postup ve svých rozhodnutích uvedl.
11. Povinností vlastníka nemovitostí je zajistit, aby stavební úřad měl k dispozici doklady prokazující skutečný stav stavby, jeho dispoziční změny ap.
12. **Žalobkyně v replice** uvedla, že předmětný dům byl postaven v roce 1898 a od té doby je užíván jako dům obytný a jsou zde umístěny bytové jednotky. Dům byl postaven na místě likvidovaných pevnostních staveb, kde pak byly stavěny činžovní domy a i budova okresního soudu. V té době se nevydávalo kolaudační rozhodnutí, proto se takový doklad nemohl dochovat, nikdy neexistoval. I ze znaleckých posudků zpracovaných v minulosti vyplývá, že se jedná o obytný dům a 2/3 podlahové plochy v domě připadají na byty. Žalobkyně přiložila přípis Bytového podniku města Olomouce ze dne 22. 8. 1957 a zápis o dohodě odevzdání a převzetí bytu ze dne 12. 6. 1972, které osvědčují, že jde o byt. Z právního hlediska se s předmětnými prostorami zacházelo jako s bytem. Žalobkyně doložila všechny podklady k přiznání příspěvku na bydlení podle zákona. Bylo na úřadu práce, aby pochybnosti sám odstranil. Úřad práce mohl provést místní šetření. Otázka, zda se jedná o byt, není patrně složitá odborná záležitost, toto posouzení zvládne snad každý. Správní orgány mohly požádat stavební úřad, aby posoudil, zda předmětné prostory jsou určeny k bydlení, své rozsáhlé pravomoci nevyužil.
13. Jinou otázkou je uchovávání dokumentace skutečného provedení stavby. Tato otázka vůbec nesouvisí s tím, co požadují správní orgány. Dokumentace stavby, případně pasport stavby podle § 125 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nenahrazuje kolaudační rozhodnutí, případně doklad o tom, že soubor místností splňuje podmínky pro trvalé bydlení. Správním orgánům nic nebránilo v tom, aby si vyžádaly od stavebního úřadu posouzení, zda se jedná o byt. Správní orgány se také nevypořádaly s § 125 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého *nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad*. Tento stav byl ve správním řízení prokázán.
14. Žalobkyně sdělila soudu dne 3. 10. 2019 změnu trvalého bydliště.
15. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.

ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

16. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu**, že úřad práce se dotázal stavebního úřadu, zda u bytu č. 9 ve třetím poschodí jde o soubor místností nebo samostatnou obytnou místnost, které svým stavebnětechnickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt a o sdělení počtu zkolaudovaných bytových jednotek určených k trvalému bydlení v uvedené nemovitosti a jejich umístění. Stavební úřad úřadu práce sdělil dne 20. 9. 2017, že k bytovému domu v obci O., H. 651/3, ze „*spisového materiálu dochovaném v archivu stavebního odboru nelze zjistit počet bytových jednotek ve výše uvedené nemovitosti ani jejich umístění*“.
17. Součástí spisu jsou vyúčtování dodavatelů plynu, elektřiny a výpisy z katastru nemovitostí s uvedením počtu bytů sedm v předmětné nemovitosti. Z výpisu z katastru nemovitostí nevyplývá rozčlenění domu na bytové jednotky. Součástí spisu je dále oznámení o zvýšení nájemného, nájemní smlouva ze dne 1. 6. 2009 a ze dne 28. 2. 2017 a čestné prohlášení Mgr. M. H., advokátky, jako vlastníka nemovitosti ze dne 9. 8. 2017 o tom, že žalobkyně je výlučnou nájemkyní bytu o velikosti 3+1 ve třetím poschodí předmětného domu a o výši zaplaceného nájemného od dubna do června 2017.
18. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 27. 9. 2017 žalobkyně tlumočila vyjádření pronajímatelky (vlastníka nemovitosti), že doložení požadované dokumentace by ji stálo celý roční nájem, a proto žalobkyně podá žalobu.
19. Podle prohlášení vlastníka nemovitosti ze dne 19. 9. 2017 předmětný dům není právně rozdělen na jednotlivé jednotky, žalobkyně bydlela v domě již v roce 1994, když se Mgr. M. H. stala vlastníkem domu.
20. Součástí spisu jsou tři evidenční listy bez uvedení data (dle žalobkyně z let 1972, 1992, 1996) a zápis o dohodě odevzdání a převzetí bytu ze dne 12. 6. 1972.
21. Úřad práce dne 22. 11. 2017 vyzval žalobkyni k předložení dokumentace prokazující, že bydlí v samostatně zkolaudované bytové jednotce 3+1 s tím, že úřad práce ověřoval v katastru nemovitostí a u Magistrátu města Olomouc, že údaje o kolaudaci bytové jednotky má k dispozici pouze stavební úřad a pokud takovouto informaci nedisponuje, je podle § 154 odst. 1 písm. e) stavebního zákona povinností vlastníka tyto informace mít. Pokud se dokumentace nedochovala, podle § 129 stavebního zákona má vlastník nemovitosti povinnost pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby.
22. Mgr. M. H. jako vlastník nemovitosti úřadu práce sdělila, že převzala dům na základě protokolu, který přiložila. Předchozí vlastník domu (město Olomouc) jí žádné doklady nepředal.
23. Úřad práce rozhodnutím ze dne 15. 1. 2018 nepřiznal žalobkyni příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2017. Žalobkyně předložila řadu písemností, avšak žádná neprokazovala, že prostor, který je předmětem nájmu, byl zkolaudovaný jako bytová jednotka, jak požaduje § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.
24. Po zrušení citovaného rozhodnutí provedl úřad práce další šetření. Ze sdělení Magistrátu města Olomouce ze dne 23. 4. 2018 vyplývá, že sdělení ze dne 12. 3. 2018 je stále platné a že v archivní dokumentaci k výše uvedené nemovitosti nelze zjistit počet bytových jednotek a

jejich umístění. Dále stavební úřad sdělil, že „*nebude provádět kontrolu výše uvedeného objektu, ani vyzývat vlastníka objektu k doložení spisové dokumentace. Uchovávat po celou dobu trvání stavby dokumentaci jejího skutečného provedení je povinností vlastníka stavby*“.

25. Úřad práce rozhodnutím ze dne 15. 5. 2018 rozhodl stejně jako dne 15. 1. 2018. Žalobkyně úřadu práce doložila výpisy z pozemkové knihy.
26. **Žalovaný v rozhodnutí o odvolání** ze dne 28. 6. 2018 zdůraznil, že pro účely zákona o státní sociální podpoře se bytem rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebnětechnickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt. Opakovaným sdělením stavebního úřadu úřad práce osvědčil, že v jeho archivu se nenachází žádný doklad o kolaudaci bytu. Správní úřady nemají možnost prominout některou ze zákonných podmínek a nemohou na základě své úvahy přiznat příspěvek na bydlení mimo meze stanovené zákonem. Existenci bytu lze prokázat například kolaudačním rozhodnutím. Příslušný stavební úřad existenci předmětného bytu právně nepotvrdil a k doložení požadovaných dokladů byla vyzvána Mgr. M. H. jako vlastník domu, avšak neprojevila náležitou součinnost.
27. Shodné řízení, podklady rozhodnutí a odůvodnění jsou i u druhého a třetího přezkoumávaného rozhodnutí.
28. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
29. Podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře (ve znění účinném ke dni vydání všech tří napadených rozhodnutí) *bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.*
30. Podle § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění účinném ke dni vydání všech tří napadených rozhodnutí, se bytem rozumí soubor místností, popřípadě jedna obytná místnost, který svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen.
31. Podle § 125 odst. 1 stavebního zákona *vlastník stavby je povinen uchovávat po celou dobu trvání stavby ověřenou dokumentaci odpovídající jejímu skutečnému provedení podle vydaných povolení. V případech, kdy dokumentace stavby nebyla vůbec pořízena, nedochovala se nebo není v náležitém stavu, je vlastník stavby povinen pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby. Při změně vlastnictví ke stavbě odevzdá dosavadní vlastník dokumentaci novému vlastníkovi stavby.*
32. Spornou otázkou v posuzovaném případě bylo, zda předmětný byt právně existuje, čili zda byl zkolaudován jako byt anebo jestli byl určen příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.
33. Touto otázkou se opakovaně zabývaly krajské správní soudy a Nejvyšší správní soud, např. Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 75 Ad 2/2016-18, a již dříve Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-27, či v rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17. Např. v posledně označeném rozsudku shledal, že pro „*naplnění definice bytu dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána a splňuje další materiální znaky bytu jako takového, nýbrž je zapotřebí též naplnění formální podmínky v*

podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání dle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Stěžovatelka, a to ani v řízení o kasační stížnosti, však nepředložila žádný doklad, ze kterého by bylo možno dovodit, že by předmětný prostor splňoval uvedené podmínky. (...) Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje též úmysl zákonodárce (ratio legis), který lze dovodit z důvodové zprávy k návrhu novely zákona o státní sociální podpoře provedené zákonem č. 252/2014 Sb.; tímto zákonem byl s účinností od 1. 1. 2015 doplněn do § 24 zákona o státní sociální podpoře právě odst. 5 s tím, že nárok na příspěvek na bydlení se spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi (blíže viz sněmovní tisk č. 256/0, část druhá, čl. III., bod 12., 7. volební období 2013 – 2017, digitální repozitář, www.psp.cz). To znamená, že zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.“

34. O takový byt (tj. o byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře) se však v případě žalobkyně nejedná, jak vyplývá z vyjádření (stanoviska) stavebního úřadu ze dne 12. 3. 2018 (resp. z navazujícího obdobně vyznívajícího stanoviska stavebního úřadu ze dne 23. 4. 2018). Závazností uvedeného vyjádření se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17.
35. V posuzované věci se soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že nebylo prokázáno, že by žalobkyní obývaný soubor místností označovaný jako byt č. 9 v domě č. p. 651/3 v O. na ulici H. splňoval požadavky k trvalému bydlení podle stavebního zákona nebo že by byl jako byt zkolaudován. Logicky vzal úřad práce a následně i žalovaný v tomto ohledu jako určující vyjádření stavebního úřadu, jakož i historii uvedeného domu doloženou ve spisové dokumentaci. Z jejího obsahu se podává, že kolaudace bytu nebo celého domu nikdy neproběhla a současný vlastník nemovitosti nesplnil svou povinnost podle stavebního zákona tuto dokumentaci pořídit. Podle provedeného dokazování od převzetí domu v roce 1996 současný vlastník advokátka Mgr. M. H. neučinila žádné jednání, na základě kterého by stavební úřad zaevidoval jakoukoli dokumentaci k domu či předmětného bytu. Podle názoru soudu není pochyb, že tímto vyjádřením stavebního úřadu ke skutkovému stavu věci byl žalovaný vázán – a to tím spíše, že tento stav nebyl žalobkyní jakkoli vyvrácen. Žalobkyně přitom ve správním řízení, ani v soudním řízení správním relevantně nezpochybnila uvedená stanoviska stavebního úřadu, nepředložila kolaudační nebo obdobné rozhodnutí či sdělení. Soud připomíná, že šlo o řízení na žádost, ve kterém je primární povinností žadatele předložit potřebné podklady.
36. K jinému výkladu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře soud nemohl přistoupit z důvodu účelu uvedeného ustanovení, které brání tomu, aby dávky státní sociální podpory byly zneužívány. Na výkladu uvedeného ustanovení obecně nemůže nic změnit ani dobrá víra v zápis v katastru nemovitostí. Formulace citovaného ustanovení měla zabránit zneužívání dávek tím, že nájemcům byly pronajímány objekty bývalých skladů, celnic, výroben, garáží apod., které nesplňovaly obecné technické, požární, hygienické a další požadavky podle příslušných zákonů.

37. Nedůvodná je žalobní námitka, že úřad práce měl provést místní šetření a posoudit, zda se jedná o byt. K tomu jsou oprávněny pouze osoby jednající za stavební úřad, které musí mít vzdělání v příslušném oboru. Úřad práce nemá ústavní ani zákonné oprávnění na místě zjišťovat stavebnětechnické určení a účel stavby. K tomu slouží dokumentace stavby, kterou mohou zpracovat jen oprávněné osoby s příslušným vzděláním (např. autorizovaný inspektor).
38. Obecně zdejší soud dodává, že dávky státní sociální podpory je třeba vidět jako beneficium státu, který si může (při respektování ústavně právních limitů) stanovit podmínky, za kterých je bude vyplácet. K tomu srov. vedle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 1 Ads 269/2016-30, ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 187/2015-26, i nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 40/97, ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08, ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10, ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09 a další. Např. v nálezu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, Ústavní soud k sociálním právům uvedl, že „nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich domáhat pouze v mezích zákonů [čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod]. Toto ustanovení dává pravomoc zákonodárci stanovit konkrétní podmínky realizace sociálních práv“. Obdobně srov. i nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09.
39. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně neměla žádné právní prostředky ochrany k tomu, jak přimět vlastníka nemovitosti, aby si splnil povinnost kolaudovat předmětný byt, ani možnost, jak přimět stavební úřad, aby k tomu vlastníka vyzval a dále tuto povinnost vymáhal pokutami a exekucí (jak tomu bylo například v případě popsáném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 As 96/2012-81). Žalobkyně mohla pouze podat podnět k výzvě stavebního úřadu vlastníku nemovitosti, aby potřebnou dokumentaci opatřil, příp. se mohla obrátit se stejným podnětem na nadřízený orgán a s pomocí o právní pomoc na Českou advokátní komoru, veřejného ochránce práv, právní kliniku při Právnické fakultě v Olomouci (v průběhu semestru) apod.
40. Pokud vlastník nemovitosti způsobil žalobkyni škodu, mohla se jí žalobkyně domáhat po vlastníku nemovitosti, který své právní povinnosti porušuje, a to v zákonem stanovených lhůtách. Advokátka Mgr. M. H. má právní vzdělání a jako advokátka o svých povinnostech podle stavebního zákona musela vědět.
41. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
42. Úspěšný žalovaný a neúspěšná žalobkyně nemají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 31. ledna 2020

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně